

Museet —, vil en Anbringelse af alle Museets 6 Samlinger i et samhørende Komplex alene kunne naas ved Erhvervelse af de tilstødende Ejendomme.“ Man ser her, at Direktøren ganske vist i en Bemærkning, der indskydes, i Virkeligheden tager Stilling imod den Plan, der forelægges, men alligevel føler sig foranlediget til at optræde mildt som Advokat for hele denne Plan; og det ejendommelige er, at den eneste Forklaring paa dette kraftige Advokatur, ligger i den Omstændighed, at den Gardeske Plan er daarligere. Det eneste, der altsaa faktisk kan siges til Forsvar for den af Undervisningsministeren fremsatte Museumsplan, er, at der virkelig her i Øjeblikket findes en daarligere, nemlig den Garde-Rafnske. Man ser, at Museumsdirektørens sagkyndige Udtalelse i Virkeligheden er en eneste Række Paavisninger af, at man under det truende Valg mellem de to Løsninger bliver nødt til at stemme for den af Undervisningsministeren fremsatte.

Jeg vil gerne opkaste det Spørgsmaal: Hvad kan det være, der kan tvinge en høj Embedsmand til i et Spørgsmaal saa vigtigt for den Institution, han repræsenterer, at gøre sig til Advokat for et Forslag, han i Virkeligheden ikke selv billiger? Jeg vil næsten tro, at man selv under Enevælden vanskeligt vil kunne finde et Eksempel paa, at en høj Embedsmand saa villigt er gaaet til at motivere et Forslag, han selv efter sine tidligere Udtalelser maatte bekæmpe. Den eneste Forklaring, jeg kan finde, er den for saa vidt ganske smukke, at vedkommende sagkyndige har ment at maatte gøre sit til at bringe Sagen til en Afslutning.

Det, jeg synes, man dér maa beklage, er, at de sagkyndige, naar saadanne Sager bliver kastet ind i Politik, finder, at det er deres Opgave at lavere mellem de forskellige Standpunkter. Thi derved, at Sagkundskaben bliver et Stykke Politik, sker efter min Mening, at man i langt højere Grad kommer til at ødelægge Sagen, man kommer til at give Vaaben til forskellige Sider, og den Drøftelse, der kunde være blevet en saglig Drøftelse, kommer ind i et Spor, hvor der i hvert Fald sker det, at Sagkundskaben bliver skilt fuldkommen ud, fordi man med fuldkommen soleklar Ret kan sige, at den ene Dag siger eet, den anden Dag noget andet. Netop i denne Sag, til hvis Løsning der er fremkommet en saa smuk Plan som Kastelsplanen, der fra de sagkyndiges Side har faaet den Modtagelse, den fik, og fra alle Partier i Rigsdagen har faaet den Modtagelse, er det en betænkelig og sørgelig Ting, at Sagen nu er kastet ind i et nyt

politisk Leje, hvori ogsaa selve Sagkundskaben er draget ind, saa at man i Virkeligheden kan siges at være kommet lige langt.

Da jeg nu har taget Ordet i denne Sag navnlig med Henblik paa at fremsætte disse Bemærkninger om Sagkundskabens Stilling, vil jeg ogsaa gerne gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Undervisningsminister angaaende det Argument, der blev fremført om det tidssvarende. Naar Nationen til denne Sags Løsning har tilskudt 2 300 000 Kr., synes jeg egentlig, den kunde være berettiget til at sige til Administrationen: Nu har vi indskudt et saa stort Beløb, maa vi saa ikke faa Lov til at være fri for, at I kommer og taler om det tidssvarende. Hvad det kunde have været berettiget at sige, naar det er Staten alene, der skulde ud med Midlerne, kan det ikke være berettiget at sige, naar man ad privat Vej har indsamlet saa store Midler, at de kommer op over Halvdelen af, hvad de forskellige Projekter, der er fremsat, koster. Lad os saa lade være med at tale om, at vi skal være fedtede i denne Sag, fordi vi maa være tidssvarende.

Jeg vil gerne til det ærede Medlem Hr. Vanggaard sige, at i det, han fremførte, var der efter min Mening et Fejlsyn med Hensyn til alt, hvad der angik Spørgsmaalet om Antiksamlingen. For den, der har en Smule Kendskab til det arkæologiske Studium her i Danmark, er det notorisk, at det har været af overordentlig Betydning for hele det danske arkæologiske Studium, at de to Samlinger, den oldnordiske Samling, som den kaldes, og Antiksamlingen, netop findes samlet. Det er urigtigt at tro, at det vilde være heldigt, at man flyttede Antiksamlingen.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen fremførte som Motivering for, at Kastelet ikke kunde anvendes til Museumsløsning, dette, at Kastelet bør benyttes til det Øjemed, hvortil det er blevet anlagt. Dér vil jeg gerne ligesom holde det ærede Medlem fast. For saa kunde man jo spørge om, hvortil Kastelet i sin Tid blev anlagt, og spørge, om hele dette Anlæg, som det nu ligger, virkelig kan siges at opfylde noget af de Øjemed, hvortil det i sin Tid blev anlagt; og man vil se, at mellem det, det nu er reduceret til, og det, hvortil det i sin Tid blev anlagt, er der praktisk talt ingen Sammenhæng. Vil man gaa den Betragtning efter, at det skal anvendes til det Øjemed, hvortil det er anlagt, saa maa man sige, at som Tiden har udviklet sig, er der intet andet for, end at Militæret maa rømme Kastelet til Fordel for Formaal, som ogsaa